

PROCEEDINGS

การประชุมวิชาการนำเสนอผลงานวิจัย ระดับบัณฑิตศึกษา (SYMPOSIUM) ครั้งที่ 12
The 12th Graduate Research Conference

PROCEEDINGS การประชุมวิชาการนำเสนอผลงานวิจัย ระดับบัณฑิตศึกษา (SYMPOSIUM) ครั้งที่ 12

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
GRADUATE SCHOOL, UBON RATCHATHANI RAJABHAT UNIVERSITY
Tel. 045 356997 Fax. 045 356120 www.ubru.ac.th

ฉบับสารที่ 28 มีนาคม 2563

ณ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
GRADUATE SCHOOL, UBON RATCHATHANI RAJABHAT UNIVERSITY

ผู้ทรงคุณวุฒิกลั่นกรองวิพากษ์บทความ (Peer Reviewers)

รองศาสตราจารย์ ดร. มาลี ไชยเสนา	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
รองศาสตราจารย์ชาญชัย สุกใส	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
รองศาสตราจารย์ ดร.สมาน อัครภูมิ	มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
รองศาสตราจารย์ ดร.นลินี ทองประเสริฐ	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
รองศาสตราจารย์ ดร.ธีรวุฒิ เอกะกุล	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
รองศาสตราจารย์ ดร.จำลอง วงษ์ประเสริฐ	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
รองศาสตราจารย์ ดร.ปิยกนิษฐา โชติวินิช	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปรีมมาลา ขำคมเขตต์	มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชัญญรินทร์ สมพร	มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศรีสุนันท์ ประเสริฐสังข์	มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พงษ์ธร สิงห์พันธ์	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พัทพล มุ่งลือ	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิรญา ครองยุติ	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุวิมล โพธิ์กลิ่น	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุชาติ บุษย์ชฎานนท์	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุพรรณิ อะโอกิ	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คมสันต์ คาโรจน์	มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุวภัทร ศรีจองแสง	มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อุดม ทิพราช	มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อรทัย เลียงจินดาถาวร	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
อาจารย์ ดร. กุลวดี ละม้ายจีน	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
อาจารย์ ดร. ปิญาภรณ์ พงศ์ศาสตร์	มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อาจารย์ ดร. วิทยา วรพันธุ์	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อาจารย์ ดร. ศรีณย์ สุดใจ	มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
อาจารย์ ดร. เขาวรรักษ์ ทองพุ่ม	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
อาจารย์ ดร. สุรศักดิ์ นิยมพานิช	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
อาจารย์ ดร. สันติ หวังชื่น	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

การให้ความหมาย ที่มาของความหมาย รูปแบบการสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวของเด็กกับครอบครัว
กรณีศึกษาโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งในเขตพื้นที่จังหวัดปทุมธานี

The Defining, the Background of the Definition, and the Pattern of Creating Tourism Experiences in Children
and Families: Case Study of the Private School in Pathumthani Province

พัฒนธีรา พันธธาธร¹ ศรีัญญา เนียมฉาย² และพิทักษ์ ศิริวงศ์³

¹ อาจารย์ประจำสาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยวและการบริการ วิทยาลัยการท่องเที่ยวและการบริการ
มหาวิทยาลัยรังสิต E-mail: patteera.p@rsu.ac.th

² อาจารย์ประจำสาขาวิชาการโรงแรม ภาควิชาอุตสาหกรรมบริการ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
E-mail: saranyaa.niemchai@gmail.com

³ รองศาสตราจารย์ประจำสาขาวิชาการตลาด คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
E-mail: phitak@ms.su.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเกี่ยวกับการให้ความหมาย ที่มาของความหมาย รูปแบบการสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวของเด็กและครอบครัว กรณีศึกษาโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งในพื้นที่เขตจังหวัดปทุมธานี เครื่องมือและวิธีที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือการบันทึกภาพและเสียง วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้การเก็บรวบรวมข้อมูลทฤษฎีภูมิ ด้วยการเก็บรวบรวมข้อมูลเอกสารที่เกี่ยวข้อง และการเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ ด้วยการเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) โดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีการคัดเลือกกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักด้วยวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงตามวัตถุประสงค์ (Purposeful Sampling) โดยสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักคือ ครอบครัวที่มีลูกตั้งแต่ 1 คนขึ้นไปที่มีลูกมีอายุอยู่ในช่วงอายุตั้งแต่ 5-12 ปี และลูกกำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งในเขตพื้นที่จังหวัดปทุมธานี จำนวนทั้งสิ้น 15 ครอบครัว ใช้วิธีการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล โดยตรวจสอบความเที่ยงตรงของข้อมูล (Validity) และความเชื่อถือได้ (Reliability) ของข้อมูลที่เก็บด้วยการตรวจสอบแบบสามเส้า (Methodology Triangulation)

ผลการศึกษาพบว่า การให้ความหมายของการท่องเที่ยวของเด็กกับครอบครัว เป็นการท่องเที่ยวที่เด็กได้ใช้เวลาอยู่ด้วยกันกับสมาชิกในครอบครัว เป็นการสร้างความอบอุ่นใกล้ชิด เด็กๆได้เปิดโลกทัศน์ ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ได้เพิ่มพูนประสบการณ์ผ่านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว อย่างมีความสุข สนุกสนาน เพลิดเพลิน และน่าจดจำ

คำสำคัญ: การท่องเที่ยวของเด็ก การท่องเที่ยวครอบครัว รูปแบบการท่องเที่ยว ประสบการณ์การท่องเที่ยว

Abstract

This is the qualitative research to study the definition, the origin of the definition, and the pattern of creating tourism experiences in children and families, studying the case of a private school in Pathumthani. This research is expected to be the grounded theory. Collecting secondary data such as a literature review and primary data such as an in-depth interview using semi-structure questionnaire were used in the research. The researcher used the purposeful sampling as the sampling method. The total of 15 families with more than 1 child aged 5-12 studying in a private school in Pathumthani were interviewed for this research. The validity and reliability of the data collected were measured by using methodology triangulation.

The study found that the definition of tourism in children and families is the tourism in which children can spend time with and warmly close to their families; children have a chance to open their vision, study new things, and gain more experiences through the happy relaxing and memorable tourism.

Keywords: Children tourism, family tourism, pattern of tourism, tourism experiences

บทนำ

ครอบครัวถือเป็นสถาบันพื้นฐานทางการศึกษาของสังคม เป็นแหล่งถ่ายทอดองค์ความรู้ ชัดเจน ฝึกฝนและอบรมให้สมาชิกในครอบครัวได้เรียนรู้ระเบียบทางสังคมหรือการขัดเกลาทางสังคม ที่ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญมากที่สุดในชีวิตของแต่ละคน โดยภายในครอบครัวต้องสร้างความสัมพันธ์ที่ดีสำหรับสมาชิกในครอบครัว ซึ่งวิธีการสร้างที่ดีที่สุดนั้นก็คือ การได้ทำกิจกรรมต่างๆร่วมกัน โดยสามารถทำได้หลายวิธี เช่น การออกไปเที่ยว การเล่นกีฬาด้วยกัน การทำกิจกรรมนันทนาการร่วมกัน การได้ถามพูดคุยกัน จะเป็นการสร้างความสัมพันธ์และสร้างความอบอุ่นให้กับครอบครัวได้เป็นอย่างดี สามารถทำได้ทั้งในครอบครัวเล็กและครอบครัวใหญ่ เนื่องจากสภาพสังคมและการใช้ชีวิตที่เปลี่ยนไปในยุคโลกาภิวัตน์ที่เทคโนโลยีเข้ามามีบทบาทอย่างมากในชีวิตประจำวัน ทำให้สมาชิกในครอบครัวจะไม่ค่อยมีเวลาอยู่ด้วยกันหรืออยู่ด้วยกันก็มีปฏิสัมพันธ์กันน้อยลงเพราะสนใจอยู่ในโลกออนไลน์มากกว่าจะสื่อสารกับคนในครอบครัว (ปริศนา กาญจนกันทร & ไชยอำพร, 2562) ประกอบกับแต่ละคนในครอบครัวก็ต่างมีภาระหน้าที่ที่ต้องทำ เช่น ลูกต้องไปเรียน พ่อแม่ต้องไปทำงาน ผู้สูงอายุอยู่บ้าน เป็นต้น และการพาลูกๆออกไปท่องเที่ยวพร้อมกันกับครอบครัว ยังเป็นการเสริมสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ผ่านกิจกรรมการท่องเที่ยว เปิดโลกทัศน์ให้เด็กได้พบเจอกับสถานที่และบรรยากาศที่แปลกแตกต่างไปจากที่เคยเจอในชีวิตประจำวัน สร้างความประทับใจในชีวิต และสร้างความใกล้ชิดและสัมพันธ์ภาพที่ดีในครอบครัวเพราะเป็นช่วงเวลาที่มีความสุขด้วยกัน (สุรียา พงเกิด, สรวงทิพย์ ภู่อุชฌมา, & สืบตระกูล ดันตลานุกูล, 2559)

การมีวันหยุดพักผ่อนของครอบครัวถือเป็นแรงผลักดันที่จะนำพาลูกๆและคนในครอบครัวได้มาอยู่รวมกัน จากการสำรวจพบว่าการท่องเที่ยวกับครอบครัวทำให้สมาชิกในครอบครัวการใช้เวลาด้วยกันอย่างมีความสุขจะทำให้มีความสนิทกันยิ่งขึ้น โดยวัยรุ่นชาวเอเชียส่วนใหญ่เห็นว่า การท่องเที่ยวกับครอบครัวในวันหยุดทำให้มีความใกล้ชิดกับคนในครอบครัวมากยิ่งขึ้นมีจำนวนสูงถึงร้อยละ 90 โดย 4 ประเทศที่มีความเห็นเหมือนกันคือ เกาหลีใต้ ไต้หวัน ไทย และฮ่องกง (सानิตย์ หนูนิล & กนกวรรณ พวงประยงค์, 2562) แม้ในครอบครัวยุคใหม่ที่พ่อแม่คุณแม่ส่วนใหญ่จะมีภาระหน้าที่ต้องทำงานหารายได้กันทั้งคู่ แต่การหาเวลาพูดคุยกับลูกและทำกิจกรรมทำร่วมกันก็เป็นสิ่งจำเป็นในการสร้างความผูกพันต่อกัน ทำให้ลูกได้รับความรัก ความใส่ใจของคุณพ่อคุณแม่ และสร้างความสนิทสนมทำให้เกิดความเข้าใจกันมากขึ้น (ปีนเรศ การอุดม, ฆนรศ อภิญญาสังกร, กัญญาสิริ จันทร์เจริญ, & นิรมิตสุราเว, 2561)

จากการสำรวจของ Family Holiday Association พบว่า ร้อยละ 49 ของชาวอังกฤษ คิดว่าการลาพักร้อนและพาครอบครัวไปเที่ยวนั้นจะเป็นช่วงเวลาที่มีความสุขมากที่สุด จึงทำให้วันหยุดพักผ่อนของครอบครัวมีบทบาทสำคัญมากในการสร้างความทรงจำที่ดีที่สุดให้ทุกคน นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ได้กล่าวว่า ในวันหยุดพักผ่อนของครอบครัวจะเกิดความทรงจำที่พวกเขาชื่นชอบมากที่สุดเกิดขึ้นในวันหยุดยาวถือเป็นวันพิเศษสำหรับหลายครอบครัวที่ไม่ค่อยมีโอกาสได้ใช้เวลาร่วมกัน ได้เปิดประสบการณ์ใหม่ที่เกิดจากการได้ออกไปเที่ยวในสถานที่ใหม่ๆ จะทำให้คนในครอบครัวได้สัมผัสกับประสบการณ์ที่ไม่เคยทำมาก่อน ซึ่งสามารถสร้างความทรงจำในสิ่งใหม่ๆ ที่จะอยู่ในความทรงจำไปตลอด ยิ่งใช้เวลาไปกันทั้งครอบครัว ยิ่งสนุก และมีความสุขมากกว่าเดิมด้วย อีกทั้งยังเป็นการสร้างความสามัคคีในครอบครัว การได้ทำกิจกรรมต่างๆนอกบ้าน จะเป็นการสร้างความสามัคคี ความรักในครอบครัวให้มากยิ่งขึ้น (Canosa & Graham, 2016)

ในปัจจุบันนี้การเดินทางท่องเที่ยวของเด็กและครอบครัวถือเป็นรูปแบบการท่องเที่ยวที่เป็นที่นิยม การจัดรูปแบบการเดินทางท่องเที่ยวแบบครอบครัวนั้นถือเป็นเรื่องที่มีความซับซ้อน โดยเฉพาะครอบครัวที่มีลูกอยู่ในวัยเด็กเล็กซึ่งเป็นวัยกำลังงอแง แต่ละครอบครัวจะให้ความสำคัญกับลูกมาเป็นอันดับแรก ลูกจึงเป็นจุดศูนย์กลางและเป็นผู้มีอิทธิพลสำคัญสำหรับพ่อแม่ในการตัดสินใจเลือกจุดหมายปลายทางและกิจกรรมทางการท่องเที่ยว (Chancharoen, Tosati, & Sitthisopasakul, 2019) ซึ่งในการเดินทางแต่ละครั้งปัจจัยสำคัญที่พ่อแม่จะตัดสินใจเลือกสถานที่ท่องเที่ยวใดนั้น มักจะต้องคำนึงถึงตัวลูกเป็นสำคัญ เพราะพ่อแม่ต้องการ เสริมสร้างพัฒนาการ

ด้านการเรียนรู้ สร้างประสบการณ์ และสร้างความพึงพอใจให้กับลูก โดยเด็กที่มีอายุต่างกันก็จะมีพัฒนาการและความต้องการในสถานที่ท่องเที่ยวและกิจกรรมต่างกัน (Schanzel, Yeoman, & Backer, 2012) จะเห็นได้ชัดว่าการที่เด็กได้ออกไปท่องเที่ยวเกี่ยวกับครอบครัวเป็นสิ่งสำคัญในการเสริมสร้าง หล่อหลอม เพิ่มพูนประสบการณ์ และพัฒนาเด็กทั้งทางด้านจิตใจและร่างกายได้อีกด้วย

เจนอัลฟา (Generation Alfa) ถือเป็นกลุ่มเด็กรุ่นใหม่ที่เป็นที่น่าจับตามองอย่างยิ่ง แม้จะยังไม่มีความชัดเจน แต่จะเป็นกลุ่มเด็กรุ่นใหม่ที่มีชีวิตในโลกในอนาคตอันใกล้ เป็นกลุ่มคนที่เปิดกว้างและสร้างสรรค์ เป็นกลุ่มเด็กที่มีความเป็นส่วนตัวสูง มีความต้องการชัดเจน เทคโนโลยีมีส่วนในบ่งบอกความต้องการของแต่ละบุคคล เช่น โปรแกรมเน็ตฟลิกซ์ที่สามารถทราบรายการต่อไปที่พวกเขาต้องการจะดู เจนอัลฟาเรียกว่าเป็น New Gastronomy ที่เติบโตมาพร้อมพ่อแม่มิลเลนเนียล (Millennials) ที่ใส่ใจด้านอาหาร ใส่ใจตัวเองและชื่นชอบการท่องเที่ยว โดยส่วนใหญ่เจนอัลฟาเติบโตในครอบครัวที่มีบุตรคนเดียว เป็นศูนย์กลางของชีวิตครอบครัวยุคใหม่ จึงคุ้นเคยกับการเป็นคนสำคัญด้วยเหตุนี้สินค้าและบริการจะต้องเป็นไปในรูปแบบพิเศษเฉพาะบุคคลมากขึ้น รวมทั้งการเติบโตมาพร้อมกับปัญญาประดิษฐ์ (Artificial Intelligence) ทำให้พวกเขาให้ความสำคัญกับการเป็นมนุษย์ การให้คุณค่ากับความคิดสร้างสรรค์ การแสดงออก (Rusman, Ismail, & Jaafar, 2019)

จากปรากฏการณ์ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับ การให้ความหมาย ที่มาของความหมาย รูปแบบการสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวของเด็กและครอบครัว โดยเลือกกรณีศึกษากลุ่มเด็กและผู้ปกครองในโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่ง ในเขตพื้นที่จังหวัดปทุมธานี เพื่อสร้างเป็นทฤษฎีฐานรากต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อให้ความหมาย ที่มาของความหมาย การท่องเที่ยวของเด็กและครอบครัว กรณีศึกษา โรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งในพื้นที่เขตปทุมธานี
2. เพื่อรูปแบบการสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวของเด็กและครอบครัว

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ขอบเขตการวิจัย

1.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเกี่ยวกับการให้ความหมาย ที่มาของความหมาย รูปแบบการสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวของเด็กและครอบครัว

1.2 ขอบเขตด้านพื้นที่ คือโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งในเขตพื้นที่จังหวัดปทุมธานี

1.3 ขอบเขตด้านประชากร ได้แก่ พ่อแม่ที่มีลูกศึกษาอยู่ในโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งในเขตพื้นที่จังหวัดปทุมธานี

2. เครื่องมือและวิธีที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.1 การเก็บรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิ

- ด้วยการเก็บรวบรวมข้อมูลเอกสารที่เกี่ยวข้อง

2.2 การเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ

ด้วยการเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) โดยใช้แบบ สัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง โดยสัมภาษณ์กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักจำนวนทั้งสิ้น 15 ครอบครัว

- เครื่องบันทึกเสียง ปากกา และกระดาษ

3. ผู้ให้ข้อมูลหลัก

ผู้ให้ข้อมูลหลักที่ใช้ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีการคัดเลือกกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักด้วยวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงตามวัตถุประสงค์ (Purposeful Sampling) เป็นผู้ให้ข้อมูลหลัก ทั้งนี้กำหนดเกณฑ์การคัดเลือกกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักดังนี้

- ครอบครัวที่มีลูกตั้งแต่ 1 คนขึ้นไป
- ครอบครัวที่ลูกมีอายุอยู่ในช่วงอายุตั้งแต่ 5-12 ปี

- ครอบครัวที่ถูกกำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งในเขตพื้นที่จังหวัดปทุมธานี

4. การตรวจสอบความเชื่อถือได้ของข้อมูล

ผู้วิจัยบันทึกเสียงเพื่อนำมาประกอบการแปลความหมายร่วมกับการถอดเทป ผู้วิจัยใช้วิธีการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล โดยตรวจสอบแบบสามเส้า (Methodology Triangulation) เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ตรงกับความเป็นจริง มีความน่าเชื่อถือมากขึ้นโดยตรวจสอบสามเส้าด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ตรวจสอบด้านปริมาณของข้อมูล ที่บันทึกกว่าได้ปริมาณเพียงพอครอบคลุมทุกข้อในแนวคำถามและเพียงพอตามวัตถุประสงค์หรือไม่หากข้อมูลไม่เพียงพอ ก็จะเก็บข้อมูลเพิ่มเติมหลายครั้งจนข้อมูลอ้อมตัวสามารถสรุปข้อมูลที่ตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้

2. ตรวจสอบแหล่งข้อมูล (Data Triangulation)

- ตรวจสอบเรื่องเวลา เป็นการตรวจสอบว่าข้อมูลที่ได้รับการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในช่วงเวลาที่ต่างกันนั้นได้ข้อมูลเหมือนกันหรือไม่

- การตรวจสอบสถานที่ เป็นการตรวจสอบว่าถ้าข้อมูลต่างสถานที่กัน จะได้ข้อมูลเหมือนกันหรือไม่

- การตรวจสอบบุคคล เป็นการตรวจสอบว่าถ้าบุคคลผู้ให้ข้อมูลเปลี่ยนไป ข้อมูลจะเหมือนเดิมหรือไม่

3. ตรวจสอบด้านทฤษฎี (Theory Triangulation) ตรวจสอบข้อมูลขณะเก็บข้อมูลภาคสนามการตีความหมายพฤติกรรมว่าตรงหรือแตกต่างไปจากทฤษฎีมากน้อยเพียงใด

4. การตรวจสอบสามเส้าด้านผู้วิจัย (Investigator Triangulation) เป็นการตรวจสอบว่า ผู้วิจัยแต่ละคนจะได้ข้อมูลแตกต่างกันอย่างไร โดยเปลี่ยนตัวผู้สัมภาษณ์ แทนที่จะใช้ผู้วิจัยคนเดียวสัมภาษณ์โดยตลอด และศึกษาเอกสารเพิ่มเติม สอบถามความคิดเห็นจากอาจารย์ที่ปรึกษาเมื่อพบข้อมูลที่ขัดแย้งหรือข้อมูลไม่เพียงพอผู้วิจัยเก็บข้อมูลซ้ำเพื่อยืนยันความถูกต้อง

ผลการวิจัยและอภิปรายผล

จากผลการศึกษาด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก พบว่า โดยทั่วไปแล้วผู้ปกครองส่วนใหญ่เป็นวัยกลางคน (35-55 ปี) ที่มีลูกตั้งแต่ 1 คนขึ้นไปแต่ไม่เกิน 3 คน มีอาชีพเป็นเจ้าของธุรกิจและทำงานบริษัทหรือองค์กรเอกชน มีรายได้ของครอบครัวเฉลี่ยต่อเดือนส่วนใหญ่มากกว่า 300,000 บาท ส่วนใหญ่ มีลูกครอบครัวละ 1-2 คน และมีลูกอยู่ในวัยวัยประถมศึกษาคือมีอายุตั้งแต่ 5-12 ปี ซึ่งเป็นวัยที่มีความต้องการกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย สติปัญญา และจิตใจ สนใจในกิจกรรมและสิ่งแปลกใหม่น่าสนใจ และหลากหลาย มีความคิดสร้างสรรค์ในการทำในเรื่องต่างๆ มีพัฒนาการทั้งด้านกล้ามเนื้อ เคลื่อนไหวคล่องแคล่ว สามารถเล่นกีฬาหลายอย่างได้ เป็นวัยที่สนใจและเติบโตมาพร้อมกับเทคโนโลยี และใช้เทคโนโลยีช่วยในการเรียนรู้และค้นคว้าข้อมูล เป็นช่วงวัยที่ผู้ใหญ่สามารถฝึกในเรื่องของการทำงาน ความรับผิดชอบ การพึ่งตนเอง ช่วยเหลือผู้อื่น และช่วยเหลือตนเองได้มากขึ้น และพบว่า เด็กวัยนี้จำเป็นต้องเรียนรู้ว่าตนเองนั้นมีความสามารถที่จะทำได้ในเรื่องต่างๆได้ด้วยตนเอง เด็กจะปลูกฝังความรู้สึกว่าตนเองมีความสามารถในด้านต่างๆและจำเป็นต้องส่งเสริมพัฒนาการด้านต่างๆให้เด็กในช่วงวัยนี้ สอดคล้องกับจากบทความของ Telegraph ของ Amanda Gummer นักจิตวิทยาผู้เชี่ยวชาญด้านพัฒนาการเด็ก กล่าวว่า ช่วงเวลาที่เหมาะสมในการพาลูกๆ ไปท่องเที่ยวต่างแดนนั้น ควรพาไปในช่วงอายุ 5 ขวบขึ้นไปจะดีที่สุด เพราะเด็กจะจดจำช่วงเวลาก่อนหน้านี้ไม่ได้เมื่อโตขึ้น รวมทั้งการท่องเที่ยวยังให้ผลดีกับเด็กในหลายด้านด้วยกัน เช่น การปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ การขอความช่วยเหลืออย่างสุภาพ กลยุทธ์เพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ การค้นหาเส้นทาง การสร้างความรู้สึกคุ้นเคยกับสถานที่ใหม่ และการปรับตัวให้เข้ากับผู้คนแปลกหน้าเมื่อไปท่องเที่ยว (Gummer, 2015)

จากการสัมภาษณ์ พบว่า รูปแบบการสร้างประสบการณ์และการให้ความหมายของการท่องเที่ยวของเด็กกับครอบครัวคือ เป็นการท่องเที่ยวที่เด็กได้ใช้เวลาอยู่ด้วยกันกับสมาชิกในครอบครัว เป็นการสร้างความอบอุ่นใกล้ชิด เด็กๆได้เปิดโลกทัศน์ ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ได้เพิ่มพูนประสบการณ์ผ่านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว อย่างมีความสุข สนุกสนาน เพลิดเพลิน และน่าจดจำ และสถานที่ท่องเที่ยวที่เด็กเดินทางท่องเที่ยวกับครอบครัวในปี 2562 ในประเทศ คือนครราชสีมา ภูเก็ต พัทยา ชะอำ หัวหิน ระยอง เพชรบูรณ์ เชียงใหม่ หาดใหญ่ และสุพรรณบุรี ในส่วนของต่างประเทศ คือ นอร์เวย์ ญี่ปุ่น เวียดนาม สิงคโปร์ มาเลเซีย และได้หวัน ซึ่งวงค่าใช้จ่ายในการเดินทางภายในประเทศแต่ละครั้งประมาณ 30,000-50,000 บาท และต่างประเทศมีค่าใช้จ่ายประมาณ 100,000-200,000 บาท โดยมีวัตถุประสงค์ในการเดินทางท่องเที่ยว คือ เพื่อให้ลูกได้พักผ่อนใช้เวลาอยู่กับครอบครัว เพื่อสร้างความสัมพันธ์ภายในครอบครัวให้มีความ

เข้มแข็ง ได้มีโอกาสเข้าสังคมคนหมู่มาก ในขณะที่เดียวกันได้สร้างประสบการณ์ เกิดการเรียนรู้ เพื่อเป็นการเพิ่มพูนความรู้นอกห้องเรียนให้กับเด็ก สอดคล้องกับงานวิจัยของมหาวิทยาลัยโตรอนโต พบว่า ของขวัญจากประสบการณ์ที่เด็กได้ท่องเที่ยวกับครอบครัวนั้นมีค่ามากกว่าลูกได้ครอบครองของเล่นหรือของขวัญชิ้นโปรด (Simmons & Plaza, 1998) และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Cindy Chan ที่กล่าวว่าของขวัญจากประสบการณ์นั้นจะทำให้ลูกได้รับประสบการณ์ตรงจากการทำกิจกรรมนั้นๆ การท่องเที่ยว คือ พื้นฐานของการเรียนรู้การใช้ชีวิตที่เหนือกว่าการสั่งสอนใน (Chan & Mogilner, 2017)

ในเรื่องของกระบวนการวางแผนการท่องเที่ยวของเด็กกับครอบครัว จากการสัมภาษณ์ พบว่า ปัจจุบันกลุ่มครอบครัวคนรุ่นใหม่ถือได้ว่าเป็นกลุ่มที่มีกำลังซื้อค่อนข้างสูง มีความทันสมัยและชื่นชอบการเดินทางท่องเที่ยวเป็นครอบครัว รวมทั้งมีพฤติกรรมการใช้จ่ายซื้อสินค้าและบริการผ่านแอปพลิเคชันบนโทรศัพท์มือถือค่อนข้างมาก ในการเดินทางแต่ละครั้งจะค้นหาข้อมูลเบื้องต้นก่อนการเดินทางโดยช่องทางหาข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว ส่วนใหญ่จะหาข้อมูลจากสื่อสังคมออนไลน์ เช่น เฟสบุ๊ก ไลน์ และเว็บไซต์ เป็นต้น เพราะสามารถเข้าถึงข้อมูลได้ง่ายและสะดวกรวดเร็ว และจากคำบอกต่อของเพื่อนๆ ญาติ และคนรู้จักเพราะสามารถเชื่อถือได้ ในแต่ละครอบครัวจะใช้ระยะเวลาในการไปท่องเที่ยวในประเทศแต่ละครั้งประมาณ 2-3 วัน มีความถี่ในการเดินทางประมาณ 1-2 ครั้งต่อเดือน ส่วนการท่องเที่ยวต่างประเทศจะใช้เวลา 5 วันขึ้นไป มีความถี่ในการเดินทาง 1-2 ครั้งต่อปี และส่วนใหญ่จะเลือกท่องเที่ยวในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์สำหรับการท่องเที่ยวในประเทศ และเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศในช่วงปิดเทอม

สำหรับการวางแผนการเดินทางนั้น มักวางแผนการเดินทางด้วยตนเองเพราะจะเลือกสถานที่ที่ลูกต้องการจะไป เปิดโอกาสให้ลูกได้เลือกสถานที่ท่องเที่ยวเองตามความสนใจและความชื่นชอบ เช่น ด้านธรรมชาติก็จะเลือกพาไปเที่ยวทะเล ภูเขา สํารวจต้นไม้ สัตว์ต่างๆ เพื่อเป็นการกระตุ้นให้เกิดภูมิปัญญา ทำให้มีสุขภาพที่แข็งแรงด้านศิลปวัฒนธรรม ก็พาไปเที่ยวตามแหล่งเรียนรู้ต่างๆ โบราณสถานต่างๆ หรือพิพิธภัณฑ์ต่างๆ ซึ่งในปัจจุบันพิพิธภัณฑ์ในประเทศไทยได้ปรับรูปแบบการนำเสนอองค์ความรู้ที่น่าสนใจมากขึ้น และยังจัดแสดงหรือจำลองภาพสิ่งต่างๆ ที่เพิ่มการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้เข้าชมมากกว่าเดิม กระตุ้นความสนใจของเด็กให้อยากรู้ อยากเห็น และอยากเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ มากขึ้น ด้านกีฬาสามารถพาไปเล่นกีฬาประเภทต่างๆ ได้ นอกจากจะเป็นเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ร่างกายแข็งแรงโดยตรงแล้ว ยังช่วยทำให้เด็กมีอารมณ์ที่ดี รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย มีสมาธิและมีวินัย หรืออาจไปอยู่บ้านญาติ เพื่อส่งเสริมให้เด็กได้เรียนรู้ด้านการปรับตัวเมื่อไปอยู่กับผู้อื่น โดยที่แหล่งท่องเที่ยวนั้นต้องสามารถเพิ่มความรู้และประสบการณ์ให้กับลูกได้ และรูปแบบการเดินทางจะเดินทางเฉพาะกับครอบครัวของตนเอง จะมีในบางครั้งก็จะเดินทางร่วมกับครอบครัวอื่นที่คนในครอบครัวเป็นเพื่อนกัน ซึ่งผู้ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเกี่ยวกับรายละเอียดในการเลือกสถานที่และกิจกรรมในการท่องเที่ยวแต่ละครั้งคือ ลูก นั่นคือเมื่อเด็กได้รับข้อมูลข่าวสารอาจเป็นการบอกเล่าของเพื่อนเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว การค้นหาข้อมูลจากสื่อสังคมออนไลน์ต่างๆ เช่น ยูทูบ หรือเว็บไซต์ รวมทั้งได้รับข้อมูลจากพ่อแม่ ทำให้เด็กเกิดความสนใจและอยากจะไปในสถานที่นั้นๆ

การตัดสินใจเลือกองค์ประกอบทางการท่องเที่ยวของเด็กกับครอบครัวในด้านต่างๆ

ด้านความสามารถในการเข้าถึง (Accessibility)

จากการสัมภาษณ์ พบว่า การที่แต่ละครอบครัวจะเลือกสถานที่ท่องเที่ยวนั้น แหล่งท่องเที่ยวต้องสามารถเข้าถึงได้ง่าย สะดวกต่อการเดินทาง คือต้องมีถนนเข้าถึง ป้ายบอกทางที่ชัดเจน มีรถขนส่งสาธารณะในการเดินทาง และราคาต้องมีความเหมาะสมกับคุณภาพของการบริการที่จะได้รับ ความปลอดภัยในการเดินทางก็เป็นสิ่งที่คำนึงถึง อีกทั้งแหล่งท่องเที่ยวต้องสามารถเชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยวอื่นที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียงกันเพื่อนักท่องเที่ยวจะได้รับความสะดวกในการเดินทาง สามารถเดินทางท่องเที่ยวได้หลากหลายที่ รวมทั้งต้องมีโครงข่ายการสื่อสารที่สามารถติดต่อกับแหล่งภายนอกได้ เช่น อินเทอร์เน็ต และ ไวไฟ เป็นต้น

ด้านดึงดูดใจ (Attraction)

จากการสัมภาษณ์ พบว่า เพื่อเป็นการดึงดูดใจแหล่งท่องเที่ยวจะต้องมีทรัพยากรการท่องเที่ยวที่โดดเด่นและส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กทั้ง 4 ด้าน เช่น พัฒนาการทางร่างกาย พัฒนาการทางด้านสังคม พัฒนาการทางด้านอารมณ์ และพัฒนาการทางด้านจิตใจ รวมถึงการมีกิจกรรมที่น่าสนใจที่เด็กสามารถทำได้ด้วยตัวคนเดียว หรือกิจกรรมที่สามารถทำร่วมกันได้ทั้งครอบครัว สามารถชักชวนชักนำ ชวนลูกพูดคุยเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ และลองให้สังเกตสิ่งรอบตัวเพื่อเป็นการสร้างความสัมพันธ์ภายในครอบครัวได้อีกวิธีหนึ่ง รวมทั้งความสวยงามของสถานที่ท่องเที่ยวก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ช่วยในการดึงดูดใจด้วย

ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก (Amenity)

จากการสัมภาษณ์ พบว่า ภายในแหล่งท่องเที่ยวต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับเด็ก มีห้องน้ำที่มีสุขภัณฑ์สำหรับเด็ก มีความสะอาดได้มาตรฐานและเพียงพอต่อการใช้บริการ พร้อมทั้งต้องมีจุดจำหน่ายอาหาร เครื่องดื่มที่เป็นประโยชน์ต่อร่างกาย มีที่จอดรถเพียงพอและอยู่ใกล้กับแหล่งท่องเที่ยว

ด้านการให้บริการของแหล่งท่องเที่ยว (Ancillary Service)

จากการสัมภาษณ์ พบว่า การขนส่งภายในแหล่งเที่ยวนั้นก็เป็นสิ่งที่พ่อแม่ ให้ความสนใจ เพราะฉะนั้นการขนส่งภายในแหล่งท่องเที่ยวต้องมีความสะดวกสบาย มีบริการอินเทอร์เน็ตควรมีศูนย์บริการช่วยเหลือนักท่องเที่ยวเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน รวมถึงต้องมีพนักงานคอยดูแลตามจุดต่างๆ ที่คอยอำนวยความสะดวกและเป็นการสอดส่องดูแล และมีบริการแบบจุดเดียวเบ็ดเสร็จ (One Stop Service) ที่ช่วยในการอำนวยความสะดวกครบวงจรที่จุดเดียว

ด้านที่พัก (Accommodation)

จากการสัมภาษณ์ พบว่า ที่พักจะเป็นสิ่งสำคัญในการวางแผนการเดินทางของเด็กและครอบครัวเป็นอย่างมาก โดยรูปแบบของที่พักส่วนใหญ่ที่เลือกพักจะเป็นโรงแรมหรือรีสอร์ทระดับ 4 ดาวขึ้นไปเพราะมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่ครบครัน มีความปลอดภัย การตกแต่งห้องที่มีความสดใสและมีรูปแบบของห้องให้เลือกพักได้หลากหลาย ยังมองรวมไปถึงว่าภายในโรงแรมควรมีกิจกรรมภายในที่พักรวมทั้งความหลากหลายสำหรับครอบครัวที่สามารถทำกิจกรรมได้ เช่น Cooking Class, D.I.Y เป็นต้น และมีสิ่งอำนวยความสะดวกภายในที่พัก เช่น สระว่ายน้ำ ห้องหรือพื้นที่สำหรับกิจกรรมนันทนาการ Game room, Kid club, Sport club เป็นต้น

ด้านกิจกรรม (Activity)

จากการสัมภาษณ์ พบว่า การท่องเที่ยวของเด็กและครอบครัวนั้น จะต้องมีกิจกรรมพัฒนาการเรียนรู้สำหรับเด็ก ทั้งทางวิทยาศาสตร์ วัฒนธรรม ธรรมชาติ และ D.I.Y รวมทั้งชอบกิจกรรมแบบผจญภัย แบบกีฬาและนันทนาการด้วย อีกทั้งจะต้องมีพนักงานคอยให้ความรู้ สร้างสรรค์กิจกรรมให้มีความสนุกสนาน สามารถดึงความสนใจจากเด็กและสามารถสร้างความผูกพันและความทรงจำระหว่างเด็กและครอบครัวได้ และเมื่อครอบครัวได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ไปกับเด็ก จะสามารถกระตุ้น ให้เด็กเกิดการเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์ สืบเสาะ จินตนาการ และลงมือทำ จากนั้นให้สังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็ก เพื่อที่จะส่งเสริมให้เกิดการต่อยอดและเชื่อมโยงกับประสบการณ์จริงได้เป็นอย่างดี เช่นที่ ฮอลิเดย์ อินน์ รีสอร์ท ภูเก็ต ไม้ขาวบีช จะจัดกิจกรรมที่ไม่ซ้ำกัน เช่น การพันด้ายบาติก การทำอาหาร เป็นต้น

สรุปผลการวิจัย

การให้ความหมาย ที่มาของความหมาย รูปแบบการสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวของเด็กและครอบครัว นั้นสามารถสรุปได้ว่า “การท่องเที่ยวของเด็กและครอบครัว เป็นการท่องเที่ยวที่เด็กได้ใช้เวลาอยู่ด้วยกันกับสมาชิกในครอบครัว เป็นการสร้างความอบอุ่น ใกล้ชิด เด็กๆได้เปิดโลกทัศน์ ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ได้เพิ่มพูนประสบการณ์ผ่านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว อย่างมีความสุข สนุกสนาน เพลิดเพลิน และน่าจดจำ” ซึ่งการสร้างความปลอดภัยและความสัมพันธ์ที่ดีภายในครอบครัวนั้นถือเป็นพื้นฐานสำคัญอย่างยิ่ง ในการหล่อหลอมเด็กให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีพฤติกรรมในทางสร้างสรรค์ และยังเป็นรากฐานของความสุขที่สามารถเกิดขึ้นได้ในครอบครัว ถ้าสมาชิกภายในครอบครัวมีเวลาได้อยู่ร่วมกัน ทำกิจกรรมกิจกรรมด้วยกัน เรียนรู้ซึ่งกันและกัน จะทำให้สมาชิกภายในครอบครัวมีความรักใคร่ และเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ซึ่งจะช่วยลดปัญหาครอบครัวที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้ โดยเฉพาะเด็กที่ได้ท่องเที่ยวไปกับครอบครัวจะได้เรียนรู้และเพิ่มพูนประสบการณ์ ภายใต้อาณัติ และชี้แนะ ที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรักและความห่วงใยจากพ่อแม่หรือคนในครอบครัว

สำหรับรูปแบบการสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวของเด็กและครอบครัว พ่อแม่หรือผู้ปกครองมักเลือกจุดหมายปลายทางในการเดินทางท่องเที่ยว โดยให้ความสำคัญกับประโยชน์ที่ลูกจะได้รับจากการเที่ยวนั้นเป็นหลัก กล่าวคือ มักเลือกจุดหมายปลายทางหรือกิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่มีกิจกรรมที่สามารถเสริมสร้างพัฒนาการ เสริมสร้างการเรียนรู้ เพิ่มพูนประสบการณ์แปลกใหม่ให้กับเด็ก ให้เด็กสามารถมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆจนเกิดการเรียนรู้ทั้งทางด้านธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และกิจกรรมสร้างสรรค์ที่ไดลงมือทำด้วยตนเองและจดจำได้ สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตในอนาคต รวมทั้งจุดหมายปลายทางที่มีความสวยงามก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่พ่อแม่คำนึงถึงเช่นกัน นอกจากนี้ผู้ที่มีบทบาทและมีอิทธิพลในการตัดสินใจเลือกจุดหมายปลายทางในการท่องเที่ยวที่สำคัญที่สุดคือ ตัวลูก ซึ่งลูกๆมักจะได้รับข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยวและแหล่งท่องเที่ยวผ่านทางสื่อสังคมออนไลน์ประเภทยูทูบ

จากเน็ตไอดอลและยูทูเบอร์ และจากเว็บไซต์ หรือจากคำบอกเล่าจากเพื่อนๆที่เคยไปท่องเที่ยวมาแล้ว และกลับมาเล่าประสบการณ์ที่ประทับใจให้ฟัง(Menezes, 2017) รวมทั้งพ่อแม่ผู้ปกครองเป็นผู้นำข้อมูลมาเล่าบอกกล่าวให้ลูกๆฟัง และให้ลูกเป็นผู้ตัดสินใจเลือกเอง ในการเดินทางท่องเที่ยวของเด็กกับครอบครัวนั้นมักจัดการวางแผนการเดินทางเองโดยไม่ได้ใช้บริการของบริษัทนำเที่ยว โดยการเดินทางท่องเที่ยวนั้นมีทั้งเดินทางเป็นครอบครัวเดียว และเดินทางร่วมกับครอบครัวของเพื่อนๆของลูกด้วยเพื่อความสนุกสนานของเด็กๆเช่นกัน ซึ่งในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ครอบครัวจะเลือกเดินทางท่องเที่ยวแค่ภายในประเทศครั้งละ 2-3 วัน ส่วนในช่วงปิดเทอมจะเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศและมักใช้ระยะเวลาในการท่องเที่ยว 5 วันขึ้นไป สอดคล้องกับงานวิจัยของ พัชนี สมกำลัง และ วิสัย คตะดา ที่ได้ทำวิจัยเรื่อง การประเมินศักยภาพของครอบครัวที่มีบุตรวัยรุ่นในเขตเทศบาลเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม และกล่าวว่า การส่งเสริมสนับสนุนการร่วมกันภายในครอบครัวถือเป็นเรื่องที่ควรให้ความสนใจ ซึ่งประกอบด้วยการทำกิจกรรมร่วมกันเป็นประจำทุกวันอย่างสม่ำเสมอ เช่น การรับประทานอาหาร การออกกำลังกายการท่องเที่ยว มีกิจกรรมนันทนาการที่สร้างสรรค์อื่นนอกเหนือจากการเล่นโทรศัพท์มือถือและการดูโทรทัศน์ (Somkumlung & Kata, 2019)

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่มีต่อการวิจัย

ในการดำเนินชีวิตในปัจจุบัน สถาบันครอบครัวต้องให้ความสำคัญกับเด็กในการพาออกไปท่องเที่ยวเพื่อแลกเปลี่ยน เรียนรู้พร้อมกันทั้งครอบครัว เพราะการท่องเที่ยวจะเป็นอีกช่องทางหนึ่งที่จะทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้และสามารถค้นพบความชอบและศักยภาพของตัวเองได้ โดยพิจารณาถึงแหล่งท่องเที่ยวรวมถึงที่พักต้องคำนึงถึงการเดินทางเป็นหลัก สร้างดึงดูดใจด้วยกิจกรรมหรือการนันทนาการที่หลากหลาย สามารถร่วมทำกิจกรรมได้ทั้งครอบครัวจะช่วยสร้างความพึงพอใจทั้งเด็กและครอบครัวมากยิ่งขึ้น เพราะมีกิจกรรมที่สามารถทำร่วมกันได้ สร้างความสนุกสนาน และปลอดภัย เปิดโอกาสให้เจนอัลฟาคิดอย่างรอบด้าน และได้เรียนรู้ความท้าทายจากโลกแห่งความเป็นจริง มีสิ่งสร้างความบันเทิงตลอดจนระบบการสั่งงานด้วยเสียงเป็นช่องทางสื่อสารสำคัญราวกับการส่งข้อความหรือการเขียน ซึ่งบริการทั้งหมดต้องรวดเร็วทันใจและต้องมาพร้อมความเป็นส่วนตัว

ข้อเสนอแนะที่มีต่องานวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาในมุมมองของนักท่องเที่ยวกลุ่มเด็กที่เดินทางกับครอบครัวเท่านั้น ในอนาคตควรศึกษาเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาธุรกิจและสิ่งอำนวยความสะดวกในมุมมองของผู้ประกอบการด้วย
2. ในการศึกษาครั้งต่อไปอาจพัฒนาและหาแนวทางในการกำหนดกิจกรรมที่เหมาะสมกับเด็กและครอบครัวที่สามารถจัดขึ้นภายในแหล่งท่องเที่ยวเพื่อเป็นการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มีประสิทธิภาพอย่างยั่งยืน
3. ในการศึกษาครั้งต่อไปควรศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์กับการเดินทางท่องเที่ยวของเด็กกับครอบครัวในพื้นที่ชุมชนต่างๆเพิ่มเติม

เอกสารอ้างอิง

- Canosa, A., & Graham, A. (2016). Ethical tourism research involving children. *Annals of Tourism Research*, 61(15), 1-6.
- Chan, C., & Mogilner, C. (2017). Experiential gifts foster stronger social relationships than material gifts. *Journal of Consumer Research*, 43(6), 913-931.
- Chancharoen, T., Tosati, S., & Sitthisopasakul, T. (2019). THE CURRICULUM TRAINING YOUNG GUIDE DEVELOPMENT FOR LOCAL CULTURE AND HERITAGE TOURISM IN U-THONG DISTRICT, SUPHANBURI. *Journal of Graduate Studies Valaya Alongkorn Rajabhat University*, 13(1), 156.
- Gummer, A. (2015). *Play: Fun ways to help your child develop in the first five years*: Random House.
- Menezes, I. F. (2017). *Contrast Between Youtubers and traditional celebrities: impact in brand awareness, purchase intention and brand loyalty*.

- Rusman, N. S., Ismail, H. N., & Jaafar, S. M. R. S. (2019). DEMAND OF PRESCHOOL EDUCATION BY ALPHA GENERATION ON EDUTAINMENT LEISURE IN THE CITY. *International Journal of Built Environment and Sustainability*, 6(1-2), 121-128.
- Schanzel, H., Yeoman, I., & Backer, E. (2012). *Family tourism: Multidisciplinary perspectives* (Vol. 56): Channel View Publications.
- Simmons, A. B., & Plaza, D. E. (1998). Breaking through the glass ceiling. The pursuit of university training among African-Caribbean migrants and their children in Toronto. *Canadian Ethnic Studies Journal*, 30(3), 99-123.
- Somkumlung, P., & Kata, W. (2019). Capacity Assessment of Family with Adolescent Child at MuangNakhonPhanomMunicipality, NakhonPhanom Province: การ ประเมิน ศักยภาพ ของ ครอบครัว ที่มี บุตร วัยรุ่น ใน เขต เทศบาล เมือง นครพนม จังหวัด นครพนม. *Journal of Sakon Nakhon Hospital-วารสาร โรง พยาบาล สกลนคร*, 22(1), 28-39.
- ปริศนา กาญจนกันทร, & ไชยอำพร, ส. (2562). ตัวแบบความสัมพันธ์ในครอบครัวไทยยุคโลกาภิวัตน์. *Journal of Social Development*, 21(2), 164-175.
- ปิ่นนเรศ การอุดม, ขนรส อภิญญาจักร, กัญญาสิริ จันทร์เจริญ, & นิรมิต ราแวง. (2561). บทบาทครอบครัวในการส่งเสริมคุณภาพชีวิต ผู้สูงอายุในสถานการณ์การเปลี่ยนแปลง. *The Southern College Network Journal of Nursing and Public Health*, 5(3), 300-310.
- सानิตย์ หนูนิล, & กนกวรรณ พวงประยงค์. (2562). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อรูปแบบการดำเนินชีวิตของคนรุ่นใหม่ในชนบทไทย. *Journal of Social Development*, 21(2), 176-195.
- สุริยา พองเกิด, สรวทวิทย์ ภูักฤษณา, & สืบตระกูล ตันตลาบุญกุล. (2559). บทบาทพยาบาลกับการสร้างเสริมสุขภาพครอบครัวบนพื้นฐาน ทฤษฎีพัฒนาการครอบครัว. *HCU Journal*, 20(39), 133-142.